

Szent István Király Plébánia, Pomáz

Hírek, közlemények, sajtófigyelő,
közösségeink élete, felhívások, lelki írások.

Köszöntő

Kedves Pomázi Hívek!

Nagy szeretettel köszöntöm minden kedves olvasónkat! Ez a kis lap nagy megújulás előtt áll. Akárcsak kis plébániánk. Nem kell, hogy egész máshogy menjenek a dolgok, mert a feladat ugyanaz. Mégis jól jön egy kis tatarozás, hogy az, amit eddig csináltunk az még több embernek tetszen, még több ember olvassa.

Ezen túl minden számban lesz egy kis visszatekintő és előretekin-
tő összefoglalás és személyes beszámolók plébániánk eseményei-
ről. Szeretnénk kis riportokat készíteni plébániánk tagjaival, csa-
ládjaival, hogy jobban megismerjük egymást. Ezek mellett közzé
teszünk érdekes cikkeket, gondolatokat is. Reméljük mindnyájan
épülni fogunk.

A mostani köszöntőben mindezek mellett röviden szerettem volna
lelkipásztori tervemet is közzé tenni. A bíboros atya is most tette
közzé az övét, bár én az enyémet februárban már az operatív tes-
tületi ülés elé terjesztettem.

Rögtön a lényegével kezdem. Sokszor hallották már tőlem ezt a
gondolatmenetet. Egy itteni jó barátom mesélt Don Bosco sokunk
által ismert látomásáról, ahol az egyház hajója két kőoszlophoz
van kikötve, oda láncolva. És ez a jó barátom mondta ki ezzel az
általam is jól ismert képpel kapcsolatban azt, amit én már sok-
szor szerettem volna megfogalmazni.

A Don Bosco látomás egyik oszlopának tetején az Eucharisztia a
másikon a Szűzanya ragyognak. Barátom a megjegyzését közös-
ségekkel kapcsolatban tette: „Az a közösség, amelyik nem jut el
az Oltáriszentséghez és a velünk engesztelő Szűzanyához, nem
nevezhető katolikus közösségnek.” Én ugyanezt mondhatom a
katekizmus alapján: „Az olyan lelki élet, amelyik nem jut el erre a
két csúcra, az oltáriszentséghez és a velünk engesztelő Szűz-

anyához, nem nevezhető teljességgel a katolikus egyház tanítása szerinti lelki életnek.”

Sokan ezt a megfogalmazást kirekesztőnek és túlságosan kategorikusnak nevezik, mások túl általánosnak tartva túl kevésnek tartják. Én mégis azt mondom, a mindenképpen elvárható önálló lelki életnek Ezek, pontosabban Ők a csúcspontok. Továbbra is fontosnak tartom hangsúlyozni, hogy a katolikus egyház katekizmus, és persze az Isten szándéka szerint is az embernek ugyanazzal a szeretettel kell Isten és embertársai felé fordulnia, egészen az „Istenkép-másiaságunk” teljességéig. Az Isten felé fordulás, a Szentírás Jézusával való találkozás legtökéletesebb módja Szent-ség látogatás a Szentmisén és a Szentségimádáson. **A Jézussal való személyes találkozás minden imádságnak „ősanija”.** Minden imádság innen születik, tulajdonképpen ugyanennek kell megismétlődnie, és ugyanide kellene eljutnunk minden imádságban és cselekedetünkben, hogy Jézussal legyünk.

Továbbá az embertársaink iránti szeretet nem merülhet ki a szeretet cselekedetekben, lévén hogy egyszerűen nem mindig tevékenységre, hanem kegyelemre van a másoknak szüksége. Ezért is mondhatjuk, hogy az engesztelés a felebaráti szeretet csúcspontja, mert az nem csak akkor és úgy szeret tevékenyen, ha ott az illető, hanem ezen felül még további időt áldoz fel a szeretet személyért, ehhez bizony egy belső döntés kell. Ebből is látszik, hogy az engesztelés nem lehet meg tevékeny szeretet nélkül, ugyanis az engesztelés abból táplálkozik. Az engesztelés a tevékenyen szeretett embertársért adja az egész napját, egész életét.

Két csúcspont van tehát a lelki életnek. A mindennapi, a Szentírásból felemelkedő imádságot megkoronázó és célba juttató Szentséglátogatás és a tevékeny szeretetet megkoronázó és célba juttató engesztelés. Ahogy említettem a katekizmus alapján is mondható, az olyan lelki élet, amelyik nem jut el erre a két csúcspontra, az oltáriszentséghez és a velünk engesztelő Szűzanyához, nem nevezhető teljességgel a katolikus egyház tanítása szerinti lelki életnek. Meg kell értenünk, ez nem a Ferenc atya, hanem magának az egyháznak a lelkisége. A pápaságot is ide vesszük. Valójában „ez” különböztet meg minket minden más felekezettől, tehát a lényegünkhöz tartozik.

Az emberek különböző, eddigiektől eltérő szinteken lehetnek, erre az egyház és az Isten is nagy-nagy türelemmel tekint. Az emberszívben lévő szándékot nézi az Isten. Isten irgalmából Oltáriszentség és a Szűzanya, vagy éppen hit nélkül is lehet végül majd idővel üdvözülni.

Szándékomban áll, hogy a nem hívóktól kezdve, a hittel ismerkedőkön, a katekumeneken, a „templomba járókon” át egészen valamelyik közösséghez tartozó mélyen hívő személyig mindenki találjon magának befogadó, szerető közösséget. Nem csak korosztály szerint, hanem az Istenhez, az Ő szándékához való közelség szerinti pasztorációra is szükség van. Amely nem eszerint választ szét, hanem amely e szerint szentel több figyelmet a segítségre szorulókra.

Ezért lesznek olyan rendezvények, amelyeknek semmilyen vallásos vonatkozása nem lesz, esetleg annyi, hogy vallásos emberek szervezik, mint preevangelizációs alkalmakat. Ezek mellett rendezzük a többi, egyre komolyabb szintű programot is. Számomra valamennyi szintű rendezvény és közösség egyformán fontos, mert hiszen azok kihagyásával nem lehetne eljutni Jézushoz. És azt is el kell fogadnunk mindannyiunknak, ha valaki tartósan megmarad egy szinten, talán mert nincs több ereje, kedve. Isten türelmes mindannyiunkhoz. A legnagyobb szentek is „nullák”, „semmik” Isten végtelen önzetlenségéhez képest. Mi nem ítélnénk meg senkit, az alapján, hogy ki hol áll, mert ahhoz a fel nem fogható ajándékhoz képest valamennyi ember mindig is „érdemtelen senki” marad. Elnyerni azt nem lehet, nem is annyira mi bűnösségünk miatt, sokkal inkább az ajándék végtelensége miatt, csakis kegyelemből.

De mindazonáltal el kell fogadni, hogy Isten szándéka az, hogy jussunk el a csúcokra. El kell jutnunk ezekre a csúcokra! Nem csak olyan szintekre, amely nekünk kellemes, hozzám illő. Ezekben a „saját kereszténységünk” - mint az utolsó nagy akadályok egyikének - letétele, fontos momentum, mert fel kell öltöznünk az Istenét, az Ő Akaratát. Honnan tudjuk, hogy ez az Ő akarata? Az Oltáriszentség tisztelete talán nem kérdés. Azonban a mindennapi engesztelés sokaknak az lehet. Nézzük, mint mond erre a Szűzanya a Szentszék által is elismert fatimai jelenés sorozat negyedik jelenésekor 1917 augusztus 19-én.:

„Imádkozzatok sokat, nagyon sokat, és hozzatok áldozatot a bűnösökért, mert sok lélek a pokolba kerül, mivel nincs, aki áldozatot hozzon és imádkozzon értük!” Ez tehát nem Ferenc atyának és néhány embernek lelkiisége, hanem valóban az Isten akarata, ezért az egész egyház lelkiisége.

Az én lelkipásztori programom egyszerű. Minden egyes hívó jusson el, illetve maradjon meg a Jézussal való mélységes barátságban, kapcsolatban és találkozzon vele minél többször, ahogyan ez a „jó barát” valóban vágyakozik rá: „Egyik gyermekem látogatásából hazajövet a nagy hideg miatt már alig bírtam menni, és közben arra gondoltam, hogy öt órakor kezdődik a szentségimádás, s én is ott szeretnék lenni a közös szentségimádáson. Leküzdöttem

magamban a dermesztő hideget, mely miatt lábamam már alig éreztem, és sietve mentem az Úr Jézushoz. **Ő útközben csendes, hálálkodó szavaival így kezdett velem beszélgetni: „Jaj, de örülök, hogy Hozzám jössz. Úgy kedvemben jársz. Ez a kegyelmek újabb bőséges áradatát jelenti számodra.”** Szentségimádás közben arra kért, hogy sugallatainak elhanyagolásáért, mellyel oly sokan megbántják, engeszteljem Őt.” (Szeretetláng Napló 200 o.) A másik egyszerű cél tehát az, hogy mindenki jusson el a mindennapi engesztelésre. Valamennyi közbülső állomásnak az a feladata, hogy mindenkit ide kell eljuttatnia.

Szeretettel és Imádsággal, Ferenc atya

Visszatekintő

Van egy diakónusunk Csornán!

A Csornai Premontrei Apátság kormányzó perjele és közössége értesítette az érdeklődőket, hogy augusztus 12-én vasárnap dr. Várszegi Asztrik püspök, pannonhalmi főapát a csornai apátsági templomban 18 órakor kezdődő szentmise keretében Boldvai Márton Bertalant áldozópappá, Heiter Róbert Gottfriedot diakónussá szenteli. Az utóbbi személyt gyakran láthattuk korábban

templomunk környékén, sokan ismerjük, sőt, többeknek személyes kapcsolatuk is volt és van vele, hiszen Pomáizról került Csornára. Ennek következménye az, hogy a fenti szentelésen egy buszt megtöltöttek azok a pomázi testvérek, akik Vele együtt akartak hálát adni, és érte imádkozni: a Szentlélek kegyelme vigye végbe, váltsa életté, mit megkezdett Benne. E sorokkal csatlakozunk a zarándokokhoz, és emlékezünk erre az eseményre. De, hogy kik is a premontrei szerzetesek? Erről a csornai perjel-ség írott anyagából idézünk az alábbiakban.

A Premontrei közösség hivatása: lelkipásztorkodás, tanítás-nevelés

A premontrei rend alapítója Szent Norbert (1080-1085 között született a Köln melletti Xantenben, †1134 Magdeburg). Előbb a xanteni társaskáptalan tagja. 1115-ben bekövetkezett „megtérése”, vagyis életének megjobbitása után, saját kérésére a kölni érsek pappá szentelte. Ezután vezeklő életet kezdett, majd pápai engedéllyel vándorprédikátorként működött. A hozzá csatlakozó tanítványokkal az észak-franciaországi Laon és Reims között fekvő Prémontrében telepedett le és 1121 karácsonyán az első 40 szerzetes fogadalomtételével megalapította a premontrei rendet. Clastres-i Ricovera közreműködésével megszervezte a rend női ágát is. Alapítását II. Honorius pápa 1126-ban megerősítette. Ugyanebben az évben Magdeburg érsekévé választották. Ott halt meg 1134. június 6-án. A premontreiek célkitűzéseikben rendalapítójukat követték. Ennek leginkább az un. „vita mixta” felelt meg: a szemlélődő és az aktív életforma ötvöződése. A szerzeteskanonoki élet alapszabályául Szent Ágoston Reguláját fogadták el, melyet a premontrei konstitúciókkal, statutumokkal egészítettek ki. A rend újabb keletű jelmondata: „ad omne opus bonum parati”, lényegében a kiemelten liturgikus kolostori életet kapcsolja össze az apostoli tevékenység minden fajtájával. A rendnek a XVIII. században megfogalmazott „öt célkitűzése”: kórusima, az Oltáriszentség tisztelete, Mária-tisztelet, lelkipásztorkodás, önmegtagadás és vezeklés. A rend kolostorainak száma a virágkorban mintegy 600-620 volt. A kolostorok rangja: apátság, vezetője az apát.

Magyarországon a rend kolostorait, néhány német cirkáriához (rendtartományhoz) hasonlóan, prépostságnak, a kolostor főnö-

két prépostnak nevezték. Az első prépostságot a Nagyvárad melletti Váradhegyfokon alapították a XII. század közepe táján. Az utolsó középkori alapítás a IV. Béla által alapított csuti monostor. A középkori magyar premontrei kolostorok száma 41, ebből 35 férfi- és 6 női kolostor. A lelkipásztorkodás mellett sajtósági magyarországi feladata volt a rendnek, a hiteles helyi közjogi tevékenysége. A reformáció, a török hódítás és más kedvezőtlen körülmények következtében a rend működése a XVI. század második felében megszűnt. A XVIII. század elején osztrák és morva premontreiek munkája nyomán hat korábbi premontrei kolostorban újra megindulhatott a rendi élet. Ezeket azonban II. József rendelete 1785-87-ben feloszlatta. 1802-ben I. Ferenc király rendelete ugyan visszaállította őket, de a hat kolostort két központban egyesítette. Jászóhoz Leleszt és Nagyváradot csatolta, Csornához pedig Türrjét és Jánoshidát. Ugyanakkor kötelezte a két prépostságot, hogy visszakapott birtokaik jövedelméből középiskolákat tartsanak fenn és ezekben a rend tagjai tanítsanak. Így lett a premontrei rend Magyarországon, a bencésekhez és ciszterciekhez hasonlóan, tanító renddé. A jászóiak Kassán, Rozsnyón és Nagyváradon tanítottak, a csornaiak pedig Szombathelyen és Keszthelyen. Emellett a rend megtartotta korábbi profilját is, a lelkipásztorkodást.

A trianoni békeszerződés következtében Jászó területei Csehszlovákiához és Romániához kerültek, iskoláit pedig államosították. Ez utóbbiak pótlására a Magyarországra áttelepült rendtagok 1924-ben Gödöllőn új gimnáziumot és nevelőintézetet alapítottak. A gödöllői alapítás önálló perjelségi rangra emelkedett. Ugyanez évben alapították második gimnáziumukat Budafokon. 1938-1945 között rövid időre Jászó területe újra egyesült, korábbi iskoláiban újra premontrei tanárok tanítottak. 1945-ben azonban visszaálltak a trianoni határok. Az 1802-ben Jászóval egyesített Nagyvárad újra önálló lett, saját préposttal. Jogilag Gödöllő is hozzá tartozott 1989-ig. Az 1945. évi földreform következtében célvagyonát elvesztett csornai prépostság 1947-ben még elindította harmadik gimnáziumát Csornán, de már 1948-ban államosították a rend iskoláit. A csornai prépostság tagjainak száma 1950-ben 64 volt, a gödöllői perjelség tagjainak száma pedig: 55. A premontrei rend élete, négy évtizedes kényszerszünet után, 1989-ben indulhatott meg újra. Magyarországi központjai: a csornai prépostság és az 1989 óta újra önálló gödöllői perjelség. A Csornai Prépostság 1994-ben Szombathelyen indított négyosztá-

lyos gimnáziumot. A Csornai Prépostság ezen kívül rendi plébániát vezet Csornán és Szombathelyen, valamint Budapesten a Szent Ágoston kápolnaigazgatóságot.

Jelenleg Magyarországon lelkipásztori munka mellett tanító-nevelő munkát végez a Szombathelyi Premontrei Rendi Szent Norbert Gimnáziumban.

Egyházi jogi státusza: pápai jogú férfi szerzetes intézmény (papi).
A közösség jogi személy.

Előretékinő

Felhívás!

Istenhitünk megéléséhez társulnak tárgyi eszközök, melyek talán a pillanatot, az éppen most érvényes Istenélmények megnyilvánulásait fejezik ki. Ha nem titok, ha felvállalható, ha felmutatásával evangélizálhatok – ami nem magamutogatás, hanem ajándékozás, ahogy én is ajándékomként élelem meg -, akkor szeretettel kérjük, hogy tegyék

átmenetileg, ideig – óráig, egy városi kiállítás erejéig közkinccsé e tárgyaikat.

Kiállítást tervezünk **“Hitünk a Családban”** címmel - családi hitéleti relikviák bemutatására a Pomázi Művelődési Házban. Pomáz minden Egyházát, hívó emberét társszervezőnek és egyben vendégnek is hívjuk, és várjuk.

Szeptemberben, a Szakrális Művészetek Hete idején – 09.15-23. között tartandó kiállításra invitálunk mindenkit!

A családok hitéletét jellemző, megjelenítő tárgyak, eszközök, irodalmak kerülnek kiállításra, az egyes családok, személyek nevének megjelölésével. Előzetesen egy kis papírlapon csak jelentkezőket gyűjtünk, elérhetőségükkel, és a felajánlott tárgyak (pld.: kegykép, könyv, szentolvasó, gyertyatartó, szobor, stb.) megjelölésével, gyülekezetenként, majd a Művelődési Házzal egyeztetve fogjuk időben közölni, hogy mikor és hol kell a tárgyakat leadni - átvételi bizonylatokkal igazoltan. Várjuk jelentkezésüket a pomaziplebania@gmail.com e-mail címen, vagy egy kis papírlapon

leadva a közösségükben. Kérjük, hogy ne feledjék ráírni elérhetőségüket (a néven felül cím, telefonszám, e-mail cím).

Pomázi Szakrális Művészetek Hete, 2012

2007 óta, minden évben ősszel kerül országosan megrendezésre a Szakrális Művészetek Hete, ami idén szeptember 15-23 közötti időszakokra esik.

A Keresztény Értelmiségi Szövetség helyi szervezetének kezdeményezésére, a fenti időszakban a pomázi egyházak, felekezetek, csatlakozva az országos meghirdetéshez, színvonalas kulturális programokra hívnak minden városlakót, rokonaikkal és barátaikkal, szeptember 16-22 közötti időszakban. Minden nap más - más helyszínen, egy-egy kulturális eseményre fog sor kerülni. A városunk keresztény egyházai és közösségei ezzel az esemény-sorozattal csatlakoznak a Városnapi eseményekhez.

Szeretettel hívunk, várunk mindenkit e közösségi programokra, melyek ingyenesen látogathatók, nyilvánosak.

A programok teljes finanszírozását a helyi egyházak vállalták magukra, mely kezdeményezéshez csatlakozott a város is. Természetesen adományokat szívesen elfogadunk. Csatoltan közöljük a hét eseményeinek programnap-tárját. Az eseménysorozatról tájékozódhatnak Plébániánk hirdetéseiből, a helyi újságból és a Pomáz TV-ből is, de a város által biztosított Városnapi plakátokról is.

A Városnapi rendezvények sorában Plébánia közösségünk is kitelepül a város által felkínált sátorba, és részt veszünk a városi főzőversenyen. Győzelmi szándékkal, hogy a legjobb ételt kínáljuk a sátrunkhoz látogatók számára. Ahogy a lelki táplálékok mellé Jézus is bőséges testi táplálékkal szolgált azoknak, akik felkeresték őt. Ott szeretnénk megvendégelni mindazokat, akik a hét kulturális programjain részt vettek, és örömmel fogadták kezdeményezésünket.

NJ

Pomázi Szakrális Művészetek Hete 2012. szeptember 15-22.

A Város és a helyi Egyházak közös szervezésében,
kapcsolódva a Városnap rendezvényeihez

program naptár

Szeptember	Szervező	Program meghatározása	Program időpontja	Helyszín
15 Szombat				
16 Vasárnap	Református gyülekezet	Debreceni Kántus fellépése az Istentisztelet keretében Vezényel: Berkesi Sándor	10.30 órától	Református templom (Pomáz, Hősök tere)
	Evangélikus gyülekezet	Gombos Arikán - cselló, Papp Dániel - hegedű, Zászkaliczky Tamás - orgona előadásában, zenés áhítat	19 órától	Római katolikus templom (Pomáz, Templom tér)
17 Hétfő	Szent István Király Plébánia	Szvorák Katalin est	19-21 óra között	Római katolikus templom (Pomáz, Templom tér)
19 Szerda	Szent István Király Plébánia	Teljesség ígézetében (szakrális irodalmi töprengés) Rochlitz Réka hárfaművész közreműködésével	19-21 óra között	Pomáz Művelődési Ház (Pomáz, Huszár u. 3.)
20 Csütörtök	Görög katolikus közösség	Mosolygó Péter görög katolikus lelkész előadása Ikonfeszítésről	19 órától	Szent Miklós kápolna- Pomáz (Pomáz, Szent Miklós tér 1.)
21 Péntek	Református gyülekezet	Praetorius Kamarakórus hangversenye Művészeti vezetők: Kéringer László és Déri Balázs	18 órától	Református templom (Pomáz, Hősök tere)
22 Szombat	Szerb közösség	A Városnapi rendezvények keretében, a pomázi Opánke Szerb Hagyományörző Kulturális Egyesület táncműsora	délután	Szabadtéren felállított nagyszínpadon
15- től 23- ig	pomázi egyházak közös szervezésében	Hitünk a Családban családjaink hitéleti relikviáinak kiállítása	10-18 óráig	Pomáz Művelődési Ház kisterem (Pomáz, Huszár u. 3.)

Új Evangelizáció – új viszony megteremtése

„A keresztény közösségeknek szükségük van arra, hogy újból meghallják Krisztus szavát, aki a megtérésre és az új evangelizációra hívja őket. Ehhez pedig olyan hithirdetőkre van szükség, akik személyes és mindennapi kapcsolatban vannak Krisztussal, ismerik és mély szeretettel vannak iránta. ...

Krisztus üzenete nem igazodhat a mai világ elvárásaihoz” (XVI. Benedek pápa – 2012.05.11.)

A Pomázi Plébánia közösségében is bemutatkozik az Új Evangelizáció missziós előkészülete, a Hit évére kaput nyitva.

Ez a kezdeményezés nem a mienk, Szentatyától indul ki az ötlet, és mert felismerjük, hogy a mai zajos világban, ahol a figyelmünket oly sok felesleges dologgal igyekeznek elvonni, mi megkíséreljük a lényegre irányítani: Személyes kapcsolatokat Istennel nekem kell kialakítanom, hiszen engem személyesen váltott meg Jézus, és személyes megtérésre hív, hogy személyesen én üdvözüljek. Erre szeretnénk mindenki figyelmét felhívni. Mert hiába van egyház, pap, közösség, ahogy Isten sem tud tenni értem semmit, úgy ők sem, ha én nem vagyok cselekvő! De ez a személyes Isten kapcsolat, tudjuk, nem magányos csörtetés, átgázolás másokon, hanem közösségi program, amennyiben a szeretet sem valósulhat meg magányosságban. XVI. Benedek pápa, a Hit Évére szóló apostoli levelében, a Porta fideiben – A Hit kapujában írja: „A hit megvallása egészen személyes és egyben közösségi aktus is.”

Ebben az összefüggésben keressük a találkozást minden olyan személlyel, akik ebben a feladatban meghívást fogadnak el. Akinek buzdítás kell, azt találja; aki számára tapasztalatszerzés, vagy átadás az aktuális, az arra leljen módot; aki bátorítást keres, az rátalálhasson; legyen egy pont, ahol közösséget találhatunk, ha misszióinkban hiányát érezzük.

Gondolatok, szellemiség, és fogalmak tisztázásán keresztül a magam Isten kapcsolatát élénkíteni, felfrissíteni, élőn tartani, megújítani kell, ha mások számára is megmutatni bátorságot veszek magamra. Alázattal, szelídséggel megtenni a magunk dolgát legelőbb, hogy legyen mihez társuljon Isten kegyelme.

Erről és ilyen dolgokról való együtt gondolkodást kezdeményezünk, hívunk. Felzárkózni a Szentatya hívása mögé nem illetlenség, sőt, talán bátorság; szeretetből, és szolgálatból akarjuk tenni, Isten dicsőségére.

Megannyi gondolat, lüktető bizonyítéka annak, hogy a teremtett világ egy állandó változásban lévő természet. De attól természet, hogy Isten, a természetévé kívánja alakítani, amihez az Embert választotta ki, hogy legyen alkotó műhelyében társa.

Az Embernek így lehet tudomása arról, hogy nincs egyedül. Vele van az Isten, miközben Isten által lehet termékenyvé, és teremtővé. Ebből kell, hogy forrassozzon az Embernek az élet és a teremtett világ iránti alázata, tisztelete. De mindezt tisztelni nem lehet, nem őszinte, ha a Teremtőt nem éri el a tisztelet.

Sokszor hisszük azt, hogy labirintusban vagyunk, mert nem látunk előre, se oldalra; de még vissza sem, mert a történetünk is összekuszálódik, értéke, és értelme kicsüszik a kezünkből, elsikkad, szertefoszlik. Okát próbáljuk felkutatni, ám képtelenné lesz, ha igazolásokat a magunk számára a világunktól várunk. És akkor hangzik fel a ködből: „a mindenséghez mérd magad!”

Igen, a dolgunk ennyi, nem több, de nem is kevesebb: egymásnak legyünk a mérleg nyelve! Hol az élet, ott szeretet legyen. De higgyük el, hogy szeretet az, amit Isten igazságának neveztek el!

Minden más nem az, értéktelen. Az Embert megalázó, lealacsonyító, aki Istenhez nem érhet fel; mert önmagát értékében sem ismeri el!

Ha mások, bennünk keresik álmukat, mondjuk meg: álmatlan éjszakáink vezettek minket el, hogy megtaláljuk, felismerjük, megvalljuk, és megszeressük az Istent, ki értünk jött e földre le. Kell a gyötrelém, a szenvedés, a vajúdás kétsége, hogy a hitünk egyedül a miénk legyen, ami által kimondani bírom: az Isten engem is szeret!

Ezért, én Neki engedem meg, hogy bűneimet elvegye, és tévedéseim mind, érte lehetnek, tévedhetek. Számomra legyen egyetlen egy a fontos: hogy számára én vagyok a lényeges, nem a múltam, hanem a jövőm. Ne fájjon többé, mit fájdalmával elviselt, csak arra ügyeljek, hogy bennem öröme legyen, így én, az Ő dicsőségévé legyek!

Viszonyom az élethez így az legyen, ahogy viszonyul hozzám Istenem! Ebben a kettőnk közötti viszonyban minden, de minden egyes ember csak egy lehet; de az az egy, akiben Isten van jelen, s akiben Istennek van feleletem. Hogy e földi lét minden embernek Istenben legyen.

NJ

Kedves pomázi Hívek!

„A misszió nem valamiféle emberi logikától vezetett stratégia az egyház életében. A misszió túlcorduló szívből fakad. Annak az embernek az öröméből, aki rátalált az elrejtett Kincsre (vö. Mt 13,44), akit betöltött az Isten. Krisztus küld, és kér mindannyiunkat: Menjetek, adjátok tovább másoknak is az örömhírt! (vö. Mk 16,15)”

Az új evangelizáció gondolatát boldog II. János Pál pápa fogalmazta meg 1979-ben, és attól kezdve újra és újra beszélt erről. A keresztény hittől eltávolodott társadalomban újra meg kell hirdetni az örömhírt (vö. Redemptoris missio 33). Ez után XVI. Benedek pápa megalapította az Új evangelizáció pápai Tanácsát, amely tavaly júniusi alakuló ülésén meghirdette a Metropoliszok evangelizációja projektet. Ennek első magyarországi programja volt a két budapesti bazilikai evangelizációs program, ez év március 9-én és 25-én.

Az ötlet onnan eredt, hogy amikor 5 európai nagyváros elindította a városmissziót, Varsó és Dublin a családok meglátogatását is beillesztette a missziós programjába. Rómában a 2000-es városmisszió óta, amikor kb. 2000 főnyi erre felkészített hívő végiglátogatta a város katolikus családjainak jelentős részét. Rómában a családlátogatás programja azóta is folytatódik. Minden évben összesen több plébánián plébániái missziót tartanak,

és ekkor igyekeznek minél több családot újra meglátogatni. Ennek nyomán a jelenlegi feladatunk olyan munkatársak képzése, akik a plébániák területi munkáját oly módon segítenék, hogy párosával meglátogathassák a plébániák területén élő családokat, meghívva őket a plébánia különböző programjaira.

Plébániánkról az első „fecskék” Naszádos József és neje Rábl Gabriella részt vettek április 20-án Székely János püspök atya vezetésével, első alkalommal megrendezett képzésen a Kórház

utcai Lelkipásztori intézetben. Hozzájuk csatlakozott Adolf Edit és Prause Józsefné. A képzés célja az volt, hogy ők később maguk köré tudjanak gyűjteni további önkénteseket erre a munkára.

Első körben a munkatársak feladata gyakorlatilag csak a meghívás személyes közvetítése. A családlátogatás lehetőséget ad arra, hogy a hit felé nyitott, de a vallásgyakorlattól eltávolodott széles rétegből egyeseket megszólítsunk, meghívjunk. A helyi közösség dolga pedig az lesz, hogy olyan programokat dolgozzanak ki, amire szívesen eljönnek azok is, akik nem vagy alig gyakorlók.

„Nem egy rövid, kampányszerű akciót szeretnénk elkezdni, hanem egy éveken át tartó kezdeményezést, amely organikusán bekapcsolódik a plébániák életébe.”

Továbbiakban a meghatározott feladatunk a következő:

1.) „A plébános atya alkalmas felnőtteket kér fel a misszióra, akik majd kettesével látogatják az elérhető családokat.” A Pásztorális Szakterület a papi igazolványhoz hasonló formanyomtatványt készít, amire a plébános atyák aláírása és körpecsétje kerülhet, valamint a látogató arcképe, megfelelő sarokpecséttel. Ezeket a plébános atya kapja meg, hogy átnyújtsa megbízottjainak.

2.) Szeptemberben találkozó a missziósokkal. Helyzetértékelés és további bővülés céljából.

3.) A plébánián a meglévő adatok alapján a templomjáró hívek bevonásával olyan családok címeit összegyűjteni, akik felkereshetők, mert valamilyen kapcsolatuk volt az Egyházzal, de nem templomjárók. Pl. keresztség, elsőáldozás, bérmlálás, esketés, temetés, egyházi adó stb.

4.) A látogatást megelőzően, kopogtató cédulán, vagy személyes közvetítő útján szükséges megérdeklődni, hogy fogadnak-e plébániai küldöttet, ill. mikor alkalmas ez.

5.) A missziós páros magával viheti a plébániai újságot és hírlevelet, rövid tájékoztatót a szentségek vételi lehetőségéről, imafüzetet, ill. egyéb hasznos anyagot. (A szentségi tájékoztatót és imafüzetet a Pásztorális Szakterület készíti el és bocsájtja a látogatók rendelkezésére.)

6.) Az említett nyitott éves programok kidolgozása, amire a meglátogatott családok tagjai meghívhatók, tehát egy bizonyos emberi befogadásra is sor kerülhet.

7.) Hasznosnak látszik, hogy a családlátogatók egy-egy látogatásról rövid írásos értékelést készítsenek. Ehhez a Pásztorális Iroda formanyomtatványt készít.

8.) Igen fontos, hogy az ügy érdekében imacsoport is szerveződjék, illetve egy-egy látogatás időpontjához időzítve egy vagy több személy részéről szentségimádás és konkrét ima-erősítés is történjen a meghívás érdekében.

Ferenc atya

Testületi választás

Keressük meg a korszerű, a II. Vatikáni zsinat szellemének megfelelő Plébániai közösségi forma pilléreit. Tegyük ezt abból a megfontolásból, hogy elérkeztünk a Plébániai Tanácsok újraválasztásához.

Az talán nem igényel további magyarázkodást, hogy a plébániai közösség egy valóságos, az emberi társadalomban szerepet betöltő közösségként kell, hogy működjön, mind azon túl, hogy a Szentlélek működése hatja át.

A II. Vatikáni zsinat az Egyházzól, mint közösségről, „mindig kommunióról beszél, sohasem parlamentarizmusról vagy demokráciáról. Éspedig azért nem, mert az Egyház nem politikai testület, hanem valóságos közösség. S mint ilyennek megvan a maga sajátos módja, hogyan beszéljen önmagáról, és ez sokkal mélyebb annál, amit a politika, a demokrácia stb. jelent. Ez a keresztség erejében Istennel való szeretetegységünk. Itt aztán nem az a fontos, hogy szavazattal döntsenek vagy közmegegyezés kialakításával, mert a lényeg az, hogy Isten népe ne csak hangoztassa a kommuniót, hanem meg is élje.” – írja Mihályi Gilbert O. Praem. – Új módon vagyunk egyház című könyvében (316-317.old.), a Gaudium et Spes zsinati konstitúció elemzése kapcsán.

Továbbra is támaszkodjunk Mihályi Gilbert szavaira: „A plébánia nem terület, nem hivatal, nem csupán egyházigazgatási iroda, nem is épület. A plébánia nép.

Helyi gyülekezete Isten szövetségi népének, amely a Szentháromságos Szeretetközösségben jön létre. A keresztény hit nemcsak

Krisztus tanításának elfogadása, inkább Krisztushoz kötődés, Krisztus követés, a Vele való egység üdvözítő szeretetére való viszont szeretetben.

Isten házanépe – (Ef 2,19-22 és 1 Pt 2,5) – a megkereszteltekből, mint „élő kövek”-ből álló krisztusi család, Isten háza, a Szentlélek

emploma. Mert Isten háza, a templom nem anyagból épül, hanem az isteni és emberi szeretet egységéből, ötvözetéből.”

„A közös hit közös megélése az alapvető jellemvonása a plébániának. Ezért a 'plébániaközösség életében való részvétel a hívő egyik fő jellemzője' – hangsúlyozza II. János Pál pápa A Krisztushívő laikusoknak (Christifideles Laici). Itt kezdődik a keresztény élet, itt fakadt energiája, itt kapták a megkereszteltek a beteljesedés ígérését. Itt igyekeznek a Krisztus-követők kiépíteni közösségüket Krisztussal és Benne a Szentháromságos Egy-Istennel.”

A lelkiség és a struktúra az Egyházban egymást kell, hogy segítse. Ezért, a struktúra soha nem lehet öncélú, szolgáló szerepe van. Annyit azonban nem árt tisztázni, hogy a szervezet nem csodaszer, önmagában nem old meg semmit, „annyit ér, amennyire a közösség szellemisége megtölti, ahogyan igénylik

és használják. Eredményessége függ a papság és a hívek minőségétől.” E szavaknak ezért van jelentősége: ki kell mondanunk, tudatosítani kell minden egyes kereszténynek, hogy saját felelőssége van abban, hogy milyen az Egyház, Krisztus közössége. A krisztusi szeretet, igazság csak ott működik, és csak olyan mértékben, amilyen mértékben mi keresztények - felkentek, és meghívottak – működtetjük.

A közösség egyházatánát a II. Vatikáni zsinat fogalmazta meg: „Az Atya az Efezusiakhoz írt levél első fejezete szerint, örök üdv-történetében elhatározta, hogy teremtményét, az embert meghívja saját életének részesévé. Mivel azonban Isten nem magános egyén, hanem a Személyek Szentháromságos Közössége, az üdvösség ennek az isteni közösségnek boldogságában részesíti az embert.”

„Az üdvösségtörténetnek tehát egyik alapvető sajátossága az Isten és az ember szövetsége, közössége, közössége.” – így fogalmazza meg Mihályi Gilbert.

„Ma, amikor az egyházi élet megújítására törekszünk, elsősorban azt kutatjuk, hogyan válik az Egyház élő közösséggé.” (Gál Ferenc, 1968)

„A keresztiség szentségének erejében jön létre az emberekben a legbenső szeretetegység a Szentháromságos Egy-Istennel Jézus Krisztusban.” (Mihályi Gilbert)

Merem kimondani, hogy a fentiekben körülírt, megfogalmazott, tudatos keresztény ember az, akire gondolt Isten a teremtéskor, úgy, hogy mind ez jó. Majd Jézus, amikor Péterben kifejezi, hogy erre a sziklára építem egyházamat (v.ö.: Mt 16,18). A kinyilatkozó Isten valósága az emberben, Péter vonatkozásában nem egyedüli jelenség, úgy hiszem, hogy a karizmák azok, melyekben megvalósul a mában is Isten.

A karizmákon keresztül szól az Egyház küldetése, mely idők végezetéig küldetést jelent, és ezt a küldetést hajtja végre, alázatos, Istennek szolgáló, és Őt megdicsőítő szeretettel minden egyes plébánia közösség is. Ezért, amikor a **Plébániai Lelkipásztori Tanács**,

és a **Plébániai Gazdasági Tanács** választására készülünk, többről, sokkal többről van szó, mint bármilyen más emberi közösség képviselőjének választásakor. A választó, és a választandó személyek megengedik – tudatos, elkötelezett, és hűséges szeretettel –, hogy a Szentlélek működjön, érvényesüljön általuk, bennük, és rajtuk keresztül, aki e Plébánia közösségben, Isten népének élő sejtjét látja, éli, és éltetni kívánja elfogulatlan szeretettel, hogy minél többen Isten örök üdvtörténetének részeseivé legyenek általunk.

E tanácsadói testületeknek választásánál nem árt, ha tudjuk: „az Egyház kormányzó hatalma azért van, hogy biztosítsa a szeretetegységet. Az Egyházban a két elem közül a szeretetközösség céljellegű, a hierarchia szolgáló jellegű.” (Mihályi Gilbert)

Boldog II. János Pál 1996 nagycsüdtörtékén ezt írta a papságnak: „A pap nem a hívek felett, nem a hívek mellett áll, hanem velük együtt szerves része Isten népének.”

„Élő plébániai Krisztus-közösség csakis a plébános jópásztorságából és lelkes hívek testvéri összefogásából születhetik meg.

A Lelkipásztori Tanács a plébániai szubszidiaritás, önkormányzat szerve. Isten népe helyi közösségének egésze felelős a plébánia életéért s ennek megfelelően közös, kollegiális, testületi módon intézik saját ügyeiket. Ennek fóruma a Lelkipásztori Tanács. Tagjai a választott és kinevezett képviselők a plébánia tagjai közül – férfiak és nők, minden korosztályból és lehetőleg a helység minden részéről.” ((Mihályi Gilbert)

NJ

Hitünket nem megőrzésre kaptuk!

Idézetek a Hittani Kongregáció: Javaslatok és lelkipásztori útmutató a Hit évéhez c. tanulmányból:

»A hit mindig ugyanaz, s ugyanakkor mindig új fények forrása«

»A Hit éve segíteni akar abban, hogy újra megtérjünk az Úr Jézus Krisztushoz, és újra fölfedezzük a hitet, hogy az Egyház minden tagja a feltámadott Úr hiteles és örvendező tanúja legyen a mai világban, s így képes legyen utat mutatni sokaknak, akik keresik a „hit kapuját”. Ez a „kapu” felnyitja az ember szemét az Úr Krisztusra, aki jelen van közöttünk „minden nap a világ végezetéig” (Mt 28,20) Ő pedig megmutatja, hogyan lehet megtanulni az „élet művészetét” „a Vele való intenzív kapcsolatban”. (XVI. Benedek pápa: *Beszéd az Új Evangelizációs Pápai Tanácsa által szervezett találkozó résztvevőikhez 2011.X. 15-én.*)«

»Javaslatok:

”Tudom, hogy kinek hittem” [2Tim1,12] – Szent Pál e szavai segítenek megérteni, hogy a „hit elsősorban az ember személyes ragszkodása Istenhez; ugyanakkor ettől elválaszthatatlanul az Istentől kinyilatkoztatott egész igazság szabad elfogadása.” (A Katolikus Egyház Katekizmusa 150.p.) A hit, mint az Úr iránti személyes bizalom, és a hit amelyet a Krédóval megvallunk, elválaszthatatlanok, kölcsönösen feltételezik és hívják egymást.

... A Hit évére szóló következő javaslatok szeretnék segíteni mind a Krisztussal való találkozást a hit hiteles tanúin keresztül, mind a hit tartalmának mélyebb megismerését. ... A hit örömteli fölfedezése erősítheti a közösséget és az egységet is az Egyház nagy családját alkotó sokféle közösség között. «

»IV. Plébániák, közösségek, egyesületek, mozgalmak szintjén

2. ... **Minden hívő** ara hivatott, hogy tudatosan, tevékenyen és gyümölcsözőn vegyen bene részt, hogy az Úr hiteles tanúja lehessen.

6. Hasznos lesz támogatni a népmissziókat és egyéb kezdeményezéseket a plébániákon, és a munkahelyeken, hogy segítsük a hívőket fölfedezni a keresztségkor kapott hit ajándékát

és a róla való tanúságtétel felelősségét, ...(II. Vatikáni zsinat: Apostolicam actuositatem, 2.p.)

9. Az egyesületek és mozgalmak arra hivatottak, hogy legyenek mozgatói olyan kezdeményezéseknek, amelyek saját karizmájuk

értékeivel és együttműködve a helyi lelkipásztorral, beilleszkedjenek a Hit évének nagy eseményébe. Az új egyházi közösségek és mozgalmak találékonyan és nagy-lelkűen találják meg a legmegfelelőbb módot arra, hogy hívő tanúságtételüket ajánlják az Egyház szolgálatára.

10. **Minden hívő** arra hivatott, hogy fölélessze magában a hit ajándékát, keresse módját, hogyan közölheti másokkal hitének és szeretetének tapasztalatait (Vö. XVI. Benedek pápa: Porta fidei apostoli

levél 14.p.), párbeszédet folytatva hívő testvéreivel, de más keresztény felekezetek tagjaival, más vallások híveivel, s még azokkal is, akik nem hisznek, vagy közömbösek. Így várható, hogy **az egész keresztény nép** teljesíti küldetését azok felé, akikkel együtt él és dolgozik, tudva, hogy „az üdvösség üzenetét kapta meg, amelyet közölnie kell mindenkivel” (II. Vatikáni zsinat: Gaudium et spes 1.p.).«

»Befejezés

„A hit életünket végig kísérő társa, mely képessé tesz arra, hogy mindig új módon csodálkozzunk rá arra, mit tett értünk Isten. Jelen történelmünkben az 'idők jeleire' figyelve a hit arra kötelez mindannyiunkat, hogy a Föltámadott Úr eleven jeleivé váljunk a világban.” (XVI. Benedek pápa: Porta fidei apostoli levél 15.p.). A hit egyszerre személyes és közösségi cselekedet: Isten ajándéka, amelyet az Egyház nagy közösségében élünk meg és közölnünk kell a világgal. ... *a Hit éve kiváltságos alkalma legyen a **keresztény ember*** legdrágább kincsének, Jézus Krisztusnak, az ember Megváltójának, a Mindenség Királyának, „a hit szerzőjének és beteljesítőjének” [Zsid 12,2] másokkal való megosztásának.*”«

*Fel kívánjuk hívni mindegyikünk figyelmét, hogy a lelkipásztori útmutatás az egyetemes kereszténységhez szól buzdításával, ami a Krisztusban való egységre szólít fel. Mindegyikünknek feladata van - és ezt legelőbb a magukat katolikusoknak vallók figyelmébe ajánlja szeretettel a pápa, és csak az után minden keresztény embernek.

(KÉSZ Dunakanyar jobb part csoport)

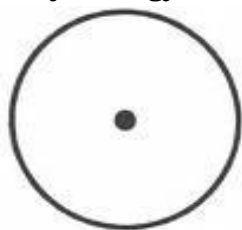
Dunakanyar
jobb-part

A megbocsájtás szertartása

Példaként idézek Gerald G. Jampolsky – Megbocsátás – Amit meg kell bocsátanunk másoknak, talán önmagunk elrejtett része c. könyvből egy részletet, amely a dél-afrikai Babemba törzs egyik szokásáról szól:

...Van egy történet a megbocsátásról, amely Afrikából származik. Ha valaki igazságtalanul vagy meggondolatlanul cselekszik a dél-afrikai Babemba törzsben, azt kiállítják a falu közepére, de semmivel sem akadályozzák meg a menekülésben.

A falu minden lakója abbahagyja a munkát, és a megvádolt személy köré gyűlik.

Azután mindenki egyenként, életkortól függetlenül elkezd sorolni a kör közepén álló személynek, hogy milyen jócselekedeteket hajtott végre élete során. Nagyon részletesen felidéznek mindent, amire csak emlékeznek az illetővel kapcsolatban. A vádlott minden jó tulajdonsága, jó cselekedete, erőssége és kedvessége elhangzik. A kör minden tagja rendkívül alaposan végzi a feladatot. Az illető minden történetét a lehető legnagyobb őszinteséggel és szeretettel meséli el. Senki sem túlozhatja el az eseményeket, és nem találhat ki történeteket. Senki sem beszél komolytalanul vagy gúnyosan.

Ez a szertartás addig folytatódik, amíg a falu minden egyes lakója el nem mondta, miért találja a vádlottat a közösség legtiszteletreméltóbb tagjának. Ez több napig is eltarthat. Végül a törzs szétnyitja a kört, és boldogan megünneplik, hogy az illetőt visszafogadták a közösségbe.

Ha szerető szemmel tekintünk a világra, amit ez a szertartás olyan csodálatosan mutat be, csak újraegyesülést és megbocsátást látunk.

A kör minden tagja – ahogyan a középen álló személy is – újra szembesül azzal, hogy a megbocsátás által megszabadulhatnak a múlttól, és a félelmekkel teli jövőtől.

A középen álló személyt nem nevezik rossz embernek, és nem zárják ki a közösségből. Ehelyett mindannyian újra eszükbe idézik, hogy a szeretet ott van bennünk és körülöttünk, mindenkinben és mindenben.”

(<http://emk.hu/internetes-tanulas/ertekeles-megbecsules-unneples-es-hala/>)

A hónap ünnepei: Szeptember 3. Nagy Szt. Gergely / Szeptember 5. Kalkuttai Boldog Teréz / Szeptember 7. Kassai Szt. vértanúk / Szeptember 8. Kisboldogasszony ünnepe (Szűz Mária születése) / Szeptember 12. Szűz Mária szent neve / Szeptember 13. Arany-szájú (Krizosztomosz) Szt. János / Szeptember 14. Szent Kereszt felmagasztalása / Szeptember 15. Fájdalmas Szűz / Szeptember 16. Szent Kornél és Szent Ciprián / Szeptember 21. Szt. Máté apostol / Szeptember 23. Szt. Pio / Szeptember 24. Szt. Gellért / Szeptember 26. Szt. Kozma és Damján / Szeptember 27. Páli Szent Vince / Szeptember 29. Szt. Mihály, Gábor és Rafael főangyalok / Szeptember 30. Szt. Jeromos

Közösségi programjaink: Szeptember 2. Veni Sancte szentmise 9,30-kor / Szeptember 9. zárándoklat a csobánkai Szent Kúthoz / Szeptember 16-22 Pomázi Szakrális Művészetek Hete a Városnapi rendezvény zárásával.

Keresse minden hónap elején Plébániánk hírlevelét a templomi újságoknál!

**Hírlevelünk virtuálisan hozzáférhető honlapunkon:
<http://www.pomaziplebania.hu/>**

Miserend

Pomáz:

Templom: Hétfő, Csütörtök
Kedd, Péntek Szombat
Vasárnap

Szent Miklós Kápolnában - vasárnap

Csobánka: Szombat

Vasárnap:

reggel 07 órakor
este 18 órakor
de. 9,30 órakor
este 18 órakor
reggel 8 órakor
este 16.30 órakor
de. 11 órakor

„HÍRLEVÉL”, a Szent István Király Plébánia értesítője
Megjelenik minden hónap elején, ingyenes kiadvány
Pomáz, 2013 Templom tér 8.
Tel./Fax: 06-26-325006
mail: pomaziplebania@gmail.com
Web:<http://www.pomaziplebania.hu>
Bankszámla szám: 11742087-20000569

Kiadásért felelős:
Erdődi Ferenc
Plébániai kormányzó
Szerkeszti:
Naszáros József
06-70-2232226
pomaziplebania@gmail.com